

ပျံ့နှံ့

ကိုယ်
တို့ဘက်ရဲ့
မင်းကုသ

ဘုရားဟော ဇာတ်နိပါတ်တော်များမှ အဖြစ်အပျက်တို့ သည် ယခုလို တတိယလှိုင်း ရိုက်ခတ် နေသော ကာလတွင်းရှိ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် တိုက်ဆိုင်တာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ သို့နှင့် ဤ ဝတ္ထုရေးဖို့ ဖြစ်လာရပါသည်။ ။

ကိုယ်ဟာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူဖြစ်ပြီဆိုမှ တော့

လူတွေကိုကြည့်ပြီး

သူတို့ သာယာကြည်နူးချမ်းမြေ့တာ၊ ပြုံးတာရွှင်တာ

စသဖြင့် မုဒိတာပွားမိတာ

အပြစ်မဟုတ်တန် ကောင်းပါရဲ့ ။

၁

အိမ်ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး တောရရိပ်သာကျောင်းတစ်ခုလို တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။ ဘာသံမျှ မကြားရ။

ကြားရစရာလည်း အကြောင်းမရှိလှ။ ရှိတာက အိမ်မှာ ဆိုလို့ ကျွန်တော့်ဒက်ဒီရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ထမင်းချက် ဟင်းချက် လင်မယား ကိုဖိုးထောင်နဲ့ မအေးတို့ ရယ် ဒါပဲရှိသည်။ ။ ကျွန်တော့် ဒယ်ဒီက အိမ်မှာ နေတာ နည်းသည်။ ။ သူ ဖွင့်လှစ်ထားသော ကွန်ပျူတာ အရောင်းပြ ခန်း

နှင့် တခြားစီးပွားရေး ကုမ္ပဏီများ တွင် ရှယ်ယာထည့်ဝင်ထားသဖြင့် သူ့ လုပ်ငန်းကိုင်ငံန်း ကိစ္စများ နှင့်သာ ‘မျိုးကြီး’ သီချင်းခေါင်းစဉ်ထဲကလို ‘ နိစ္စဂူဝ’အလုပ်ရှုပ်လို့ နေပါသည်။ ။

ကျွန်တော်ကရော တစ်ဦးတည်းသော သားပီပီ ဒယ်ဒီက ဘာမျှမလုပ် ခိုင်း။ မာမိက ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားကတည်းက ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ဒယ်ဒီက အချစ်ပိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပညာ သာသင်ခိုင်းသည် ၊ ကျွန်တော့် ခများ စီးပွားရေးနှင့်ဘွဲ့ရပြီးပေမယ့် ကျွန်တော် ရရှိသောဘွဲ့ကို ဘာမှ အ သုံးမချရသေးပါ။ ဒယ်ဒီက ကျွန်တော် ဝါသနာပါရာတွေကိုသာ လုပ်ခိုင်းပါသည်။ ။

ပြောမည့်သာပြောတာ။ ထိုအတွက်တော့ ဒယ်ဒီကို ကျွန်တော် ကျေး ဇူးအထူးတင်မိပါသည် ။ ကျွန်တော့်မှာ ဝါသနာပါတာတွေက ခပ်များများ ရှိပါသည်။ ။

ပန်းချီဆွဲတာကို ဝါသနာပါသည်။ သစ်ပင်စိုက်ပျိုးရတာကိုလည်း ဝါ သနာပါသည်။ ။ စာဖတ် ခြင်းနှင့် လူတွေကို ကူညီရခြင်းကိုလည်း ဝါသ နာအလွန်ပါသည်။ ။ လူမှုရေးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရ ခြင်းကိုလည်း ဝါသ နာက ပါပြန်သေးသည်။ ။ ဒီအတွက် ဒယ်ဒီကလည်း ဘာမှ မပြော။ သူငယ်ချင်း တွေကလည်း သုံးမကုန်နိုင်အောင် ကြွယ်ဝသော ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအနေအထားကိုကြည့်ပြီး ဂုဏ်မာန်မာနမမောက်သဖြင့် ကျွန် တော့်ကို အံ့အားသင့်ကြပါသည်။ ။

ဘာအံ့အားသင့်စရာ ရှိပါသလဲ။ ကျွန်တော်သည် လည်း အများ နည်းတူ မိုးကောင်းကင်ကြီး အောက်မှာ နေထိုင်သော လူတစ်ဦးပင်ဖြစ် ပါသည်။ ။ သူများ တွေ ပူအိုက်လို့ ချွေးထွက်သလို ကျွန်တော် လည်း ချွေး ထွက်ပါသည်။ ။ သူများ တွေ ဆာလောင်မှုရှိသလို ကျွန်တော်လည်း ဆာ

လောင်တတ်ပါ သည် ။ တကယ်တော့ အရာအားလုံးသည် ပညတ်များ သာ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရလျှင် လူဖြစ်လာလျှင် လူလိုနေထိုင်ဖို့ ၊ လူပီ သဖို့ ကသာ အရေးကြီးပါ သည် ။

‘မင်းထွတ် ... မင်းထွတ် ... ဟာကွာ ... မင်းနဲ့ ဒီလောက် ငါ ဟစ်ကြွေးနေတာတောင် မကြားဘူးလား’

တွေးချင်ရာတွေးပြီး ပန်းသီးပုံကလေးများ ထိုင်ဆွဲနေသော ကျွန် တော့်အဖို့ ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်း မျိုးဟန်က ကျွန်တော့်အနားရောက် လာပြီး အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ဒီကောင့်အသံကြောင့် ကျွန်တော့်ခြံဝင်း တောရရိပ်သာလေး ပျက်သုဉ်းသွားရသလိုမျိုး ဖြစ်သွားပါသည် ။

‘စကားဆိုတာမျိုးက အဝေးကပြောလည်း ဒီအကြောင်းပဲ၊ အနီးနား ကပြောလည်း ဒီအကြောင်းပါပဲကွာ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ လေအင်အားကို ဘာလို့ မချွေတာတာလဲ’

ပန်းချီဆွဲနေရင်းမှ ကျွန်တော်က နည်းနည်းပွားလိုက်သဖြင့် မျိုးဟန် တစ်ယောက် နည်းနည်း တော့ တင်းသွားပါသည် ။

‘ဟေ့ကောင် ... အဘိဓမ္မာဆရာ သူဌေးသား၊ မင်း ငါ့ကို စကားလုံး တွေနဲ့ မပစ်နဲ့ ၊ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်းစမ်းပါကွာ’

မျိုးဟန်က ကျွန်တော်ဆွဲထားသော ကတ္တူစက္ကူ အဖြူပေါ်မှ တောင် တန်းနှင့် ငှက်များ ပုံကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ရင်းမှ ပြောလိုက်ပါသည်

‘ဒီထက် ငါ့ဘဝကို ပေါ့ပါးရဦးမှာ လား၊ သူများ တွေ ထမင်းစားသလို ငါစားတယ်၊ သူများ နေ သလို ငါနေတယ်၊ ဟိုကွာ ... သူများ တွေ အိမ်သာတက်သလိုမျိုး ငါလည်း တက်တယ်၊ ဒီထက် ဘဝ ဟာ ပေါ့ပါးရဦးမလား’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျိုးဟန် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည် ထင်ပါရဲ့ ။ ခေါင်းကို လက်နှင့် တွင် တွင် ချည်း ကုတ်လို့ နေပါသည် ။

‘မင်းကိုတော့ ငါ မပြောတော့ဘူး၊ အမြဲတမ်း မင်းက မင်းဆီရောက်လာမယ့် စကားလုံးတွေ ကို ခုခံကာကွယ်ဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ပြီးသားပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီလောက်ပုံတွေဆွဲနေတာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ’

ကျွန်တော့်အနီးအနားမှာ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ပြန့်ကျဲနေသော ကတ္တူစ က္ကူပြား အဖြူပေါ်မှာ ရေးဆွဲထားသော ပုံတွေကို ရေတွက်ရင်းမှ မျိုးဟန်က မေးပြန်ပါသည် ။

‘ဒါလား ... ဒီရုပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေကို ပေးဖို့ လေ၊ သူတို့ က ဦးဦး ပုံဆွဲပေးပါဆိုလို့ ဆွဲပေးရတာ၊ ညနေရောက်ရင် သူတို့ ဒီမှာ လာယူကြလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ပုံနဲ့ တစ်ပုံ မတူအောင် ဆွဲနေရတာပေါ့ကွာ’

‘မင်းလေ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာတဲ့ ကောင်၊ ဒါတွေလုပ်မယ့်အစား ကိုယ့်အဖေရဲ့ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပါလား၊ ဒီလိုဆို မင်းအဖေရဲ့ စီးပွား ပိုတိုးတက်သွားမယ်၊ အခုဟာက ကြောင်ကို ရေချိုးပြီး သန်းရှာသလို ဖြစ်နေတယ်’

ကျွန်တော် ထင်ပါသည် ။ မျိုးဟန်တစ်ယောက် မတွေ့လိုက်နှင့်။ တွေ့လိုက်တာနှင့် ကျွန်တော့် ကို ဒါမျိုးချည်း ပြောမည်ဆိုတာ။

‘ငါ့ဒယ်ဒီရဲ့ အလုပ်က သူ့ဟာနဲ့ သူ ကွက်တိဖြစ်ပြီးသား၊ ဘယ်အလုပ်လုပ်ရင် ဘယ်လောက် မြတ်မယ်ဆိုတာ တွက်ထားပြီးသား၊ ဒီတော့ ငါ့ဒယ်ဒီလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ပုံသေနည်းဆန် တယ်၊ ငါက ဒါမျိုးမလိုချင်ဘူး၊ ငါက လူတွေက ကြည်နူးတာမျိုးကို မြင်ချင်တယ်၊ အမြတ်မလိုဘူး၊ ငါဖန်တီးတဲ့ ပန်းချီကားလေးတွေကို ကလေးတွေကြည့်ပြီး ပြုံးနေ ပျော်နေရင် ငါ ကျေနပ် တယ်၊ ဒီလိုပဲ ငါ စိုက်ထားတဲ့ အပင်လေးတွေက ပန်းတွေပွင့်နေတာကို ပန်းလာတောင်းတဲ့ လူကို ပေးလိုက်ရတာကို ငါ ဂုဏ်ယူတယ်၊ အဲဒီပန်းတွေကို ဘုရားပဲတင်တင် သူတို့ ပန်ပဲ ပန်ပန် ဘယ် လောက်ကျေနပ်စရာလဲ၊ ဒီလိုပေါ့ကွာ ... မင်းလည်း သိတာပဲ၊ ငါ ထမင်းဟင်းချက် ဘယ်လောက် ဝါသနာပါလဲ၊ အရပ်ထဲ ဘာထဲ အလှူဆို ငါ ထမင်းဟင်းဝင်ချက်ပေးတာ၊ မင်းတို့လို သူငယ်ချင်းတွေကို ချက်ကျွေးရတာ ဒါ ဘယ်လောက်ပီတိဖြစ်လဲ၊ အဲဒါတွေနဲ့ ငါ ရှင်သန်နေတာကွ’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျိုးဟန် ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော် ပြောတာတွေက အားလုံးအမှန်တွေချည်း ဖြစ်နေလို့ ပါ။

‘ဒါပေါ့ကွာ ... ချမ်းသာတဲ့ လူများ ဘာပဲလုပ်လုပ် တင့်တယ်တာပေါ့ကွာ၊ ငါသာ မင်းနေရာ မျိုးမှာ ဆို မင်းလို ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ ဆို ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲပစ်လိုက်မယ်’

‘မင်းတွေ့တာ သဘာဝကျပါတယ် မျိုးဟန်ရာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လက်ထပ်တာတို့ ရည်းစား ထားတာတို့ ဆိုတာ ဘုရင်ကစလို့ သူဖုန်းစားအထိအားလုံး လုပ်နိုင်တာပဲ၊ လွယ်တာကို လူတွေက ခက်အောင်လုပ်နေကြတာပါ၊ ငါလိုချင်တာ ငါမပိုင်ဆိုင်ဘဲ ငါ့ဒယ်ဒီပိုင်ဆိုင်တဲ့ စီးပွားဥစ္စာတွေကို မက်မောပြီး ငါ့ကို လာချစ်မယ့်

အမျိုးသမီးမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ သန့်သန့်လေး ဘဝကို အဖြူထည်လို သဘောထားပြီးချစ်မယ့် အချစ်မျိုးကိုပဲ လိုတယ်၊ ဂုဏ်၊ အာဏာ၊ ငွေကြေး စည်းစိမ်ဆိုတာ လူတွေက မက်မောတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒါတွေရှိရင်ရော လူတွေ ငြိမ်းချမ်းနိုင်ပါ့မလား၊ ပြည့်စုံပါ့မလား၊’

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော့်ခြံဝင်းထဲကို ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးငယ်တွေ အပြေး အလွှား ဝင်ချလာပါသည်။ ။

‘ကိုမင်းထွတ် ... သားတို့ အတွက် ပုံတွေဆွဲပြီးပြီလား၊’

‘ဟာ ... ဒီမှာ သမင်လေးတွေပုံဟေ့’

‘ဟ ... ဒီမှာ မျောက်ကြီး၊ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ငှက်ပျောသီးစားနေတယ်’

‘ဟေ့ကောင် ... အဲဒီတိုက်အိမ်ပုံ မလုနဲ့၊ ငါယူမှာ’

‘ဟယ် ... ဒီမှာ မီးမီးအတွက် ဘိုမပုံလေး၊’

‘ဟာ ... ဒါ ငါ့ဟာ၊ ဝက်ဝံကြီး’

‘မလုနဲ့ လေ၊ ဟေ့ကောင်’

‘ကိုမင်းထွတ် ... ကျွန်တော့်ဟာ ဒီကောင် လုသွားပြီ’

‘ညီလေး ပြန်ပေးလိုက်၊ ကိုကြီး ထပ်ဆွဲပေးမယ်’

‘ရော့ ... ဒီမှာ ရှိသေးတယ်’

စောစောတုန်းက တောရရိပ်သာကျောင်းလို တိတ်ဆိတ်နေသော ကျွန်တော့်အိမ်ခြံဝင်းသည် ယခုအခါတော့ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို ရပ်ကွက်ထဲ သူပုန်ဝင်သလိုမျိုး ကလေးတွေနှင့် ဆူညံ ကုန်ပါတော့သည်။ ။

ဒါနှင့်ပင် မပြီးသေးပါ။ ကျွန်တော့်ခြံဝင်းထဲမှာ ကလေးတွေ ဆော့ကစားနေကြတာ သူတို့ အဖို့ ကလေးကစားကွင်း ရောက်နေသလိုမျိုးကို ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ကျွန်တော် ကျေနပ်နေပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်နေသူကတော့ မျိုးဟန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ့်နှယ် ... သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဘီယာသောက်ဖို့ ချိန်းထားတာ။ ကျွန်တော်၏ ကိစ္စ ကြောင့် နောက်လည်း ကျ၊ အစီအစဉ်ကလည်း ပျက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကို ကျွန်တော်ဆိုသော ငတိက မသိရေးချ မသိ။

မိန်းမသားတစ်ဦးကို
တန်ဆာဆင်ထားတာ
မွေးရာပါပင်ကိုအလှဆိုတော့ ...
အဲဒီအလှကြောင့်
စိတ်ညစ်နေရသူတွေ
ဘယ်လောက်တောင် များ လေပြီလဲကွယ်။

J

မိန်းမသားတစ်ဦးအဖို့ လှတာက သူများ တွေတော့ မသိ။ ‘ပပဝတီ’
လို့ အမည်ပေးထားသည့် ကျွန်မအဖို့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်ရပါသည်။ ။
ဘယ်သွားသွား ပုရိသယောက်ျားများ ၏ ‘ငမ်း’ခြင်း က မလွတ်။ ဒီကြား
ထဲ စာပေးခံရတာက တစ်မျိုး၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ကျွန်မကိုင်ဆောင်
ထားသည့် ဟမ်းဖုန်းနံပါတ်ရော၊ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ရော ရသလဲမသိ။ ဖုန်း
တွေထဲကနေ ရည်းစားစကားပြောခံရ တာလည်း ရှိသေး။ ပြီးတော့ Mes
sage တွေ ဘာတွေလည်း ဟမ်းဖုန်းထဲ ခဏခဏပို့လွန်းလို့ I love you v
ery much ဆိုသည့် စကားလုံးကို ကြည့်တောင် မကြည့်ချင်တော့။ တော်
တော့်ကို ကျွန်မ မုန်း နေပါသည်။ ။

မြို့ထဲမှာ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ဖွင့်ထားသည့် ရွှေဆိုင်မှာ ရော၊ ပြီး

တော့ တီဗီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ လေအေးပေးစက်၊ ဗီစီဒီ၊ ဒီဗီဒီ၊ စလောင်း
ရောင်းသည့် Show Room ဆိုင်ကိုလည်း မသွားရဲလောက် အောင်ပင်။
တစ်ခါတလေများ ယောင်လို့ မရောက်သွားနှင့်။ ဟိုမေးဒီမေးသလိုလို
ဘာလိုလိုနှင့် ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေသော ကောင်လေးတွေရော အသက်
သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ယောက်ျားသားတို့ ၏ တဝကြီးငမ်းခြင်းကို ခံရတာ
ကလည်း ရှိသေးသည် ။

ကျွန်မက ကြာလာတော့ အဲဒါတွေကို စက်ဆုပ်လာပါသည် ။ ကိုယ်နှ
င့်ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဟု ခေါ်ဆိုသော ယောက်ျားသားများက မိန်းမတစ်
ယောက်ကို ချစ်တာ ဘာလဲ။ လှလို့ ချစ်တာလား။ ကျွန်မက မလှဘူး ရုပ်
ဆိုးအကျည်းတန်မယ်ဆိုရင်ရော သင်းတို့ က အခုလိုမျိုးပဲ ငမ်းမှာ လား။

ပြောမည့်သာ ပြောတာ။

ကျွန်မလည်း ယောက်ျားသားများ ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားခြင်းအတွ
က် ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။

အခုလည်း ကြည့်ပါဦး။

တရုတ်တန်း သံဈေးကနေ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်နှင့်
ကြက်တူရွေးထည့်ဖို့ လှောင်အိမ်ကို ဝယ်ပြီး ဘောက်ထော်မှာ ရှိသည့်
ကျွန်မ၏ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ ကားမောင်းပြီးလာတာ ကျွန်မ ဟမ်းဖုန်းထဲ Mes
sage က ရောက်နေပါသည် ။

‘မင်းကားရဲ့ နောက်မှာ ကိုယ့်ကား ပါလာတယ်’

ဘယ်က ဘယ်သူများ ကျွန်မသွားရာနောက်ကနေ ကျွန်မ လှုပ်ရှားမှု

မှန်သမျှကို F.B.I အဖွဲ့ ကြီးလို အရိပ်တကြည့်ကြည့် စုံစမ်းထောက်လှမ်း
နေသလဲ မသိ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကားကို ကောင်း ကောင်း မောင်းလို့
မရ။

မသိမသာ ကားရှေ့မှန်အဝိုင်းကနေ နောက်ကားကို လှမ်းအကဲခတ်
လိုက်တော့ ဆူပါရဖ် ကားအဖြူတစ်စီးက ကျွန်မ ကားနောက်ကနေ က
ပ်လိုက်လာသည် ကို တွေ့ရပါသည် ။

ကျွန်မ ကားကို လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းနားသို့ ကပ်ရပ်လိုက်ပါသ
ည် ။ နောက်က ကပ်လိုက် လာသော ဆူပါရဖ်ကားက ရပ်ထားသော ကျ
န်မ၏ ကားကိုကျော်ပြီး ကျွန်မကားရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက် ပါသည် ။

ကားတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းဆွဲဖွင့်ပြီး ကျွန်မ ဆင်းလိုက်သည် ။ ဆူပါ
ရဖ်ကားမှ လည်း ကျွန်မ နှင့် သက်တူရွယ်တူရှိမည့် အမျိုးသားတစ်ဦးက
ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကျွန်မရှိရာသို့ လာနေပါသည် ။

‘စောစောက ကျွန်မရဲ့ ဟမ်းဖုန်းထဲကို မက်ဆေ့ချ်ပို့တာ ရှင်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ Sorry ကိုယ့်နာမည်က ချစ်ကိုကိုပါ၊ ပပဝတီကတော့
ကိုယ့်ကို သတိထား မိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ်က ပပဝတီတို့ ရွှေဆိုင်မှာ
ဟမ်းချိန်းလာလုပ်ဖူးတယ်၊ အဲဒီကစပြီး ပပဝတီကို စွဲလမ်းသွားတာ၊ ဟ
မ်းဖုန်းနံပါတ်ကို မရမက စုံစမ်းထားတာ၊ အခုလို ကိုယ့်ကို
အသိအမှတ်ပြုပြီး ကားရပ်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ချစ်ကိုကိုဆိုသည့် လူက သူ့အထင်နှင့်သူ ကျွန်မကို စွတ်တင်နေပါသ
ည် ။

‘ရှင် ပြောစရာစကား ကုန်ပြီလား၊ ဒါဆို ကျွန်မ ပြောမယ်၊ ကျွန်မရဲ့
ကားကို ရပ်လိုက်တာ ရှင်ပို့တဲ့ မက်ဆေ့ချ်အတွက် အသိအမှတ်ပြုပေးဖို့

မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကို အပြတ်ရှင်းမလို့’

‘ဘယ်လို အပြတ်ရှင်းမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းစားသွားပြီ’

ချစ်ကိုကိုက ကျွန်မစကားကို နားမလည်သည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

‘ကျွန်မလို မိန်းမသားတစ်ဦးအဖို့ ဒီလို ဖုန်းနဲ့ မက်ဆေ့ချ်ပို့တာလောက်နဲ့ ရှင့်အဖို့ သိပ် လွယ်မယ် ထင်နေသလား၊ ကျွန်မက မိကောင်းဖခင်သားသမီးရှင့်၊ ကျွန်မရဲ့ ကားရပ်တာ ဘာဖြစ် လို့ လဲ ရှင်သိလား၊ ရှင့်ကားကို ဖြတ်တိုက်မလို့’

‘ဗျာ ... ဘယ်လို ... ကျွန်တော့်ကားကို တိုက်မလို့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ကားကို အေးအေးဆေးဆေး မမောင်းရဘူး၊ ရှင်က ဝင်ရှုပ်တယ်၊ ဒီတော့ ရှင့် ဆူပါရဖ်ကားက ဘယ်လောက်တန်လဲ’

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ ကားလား’

ကျွန်မ အမေးစကားကြောင့် ချစ်ကိုကိုက သူ့ကားကို ကြည့်လိုက်ရင်းမှ ...

‘သိန်းသုံးရာကျော်လောက်ပါပဲ’

‘ရပြီ ... ဒါဆိုရင် ရှင့်ကားကို လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ရပ်လိုက်၊ ကျွန်မရဲ့ ကားက ရှင့်ကားကို ဖြတ်တိုက်လို့ ပြီးရင် ရှင့်ကားရဲ့ တန်ဖိုးကျသင့်တဲ့ ငွေကို ကျွန်မအိမ်မှာ လိုက်ယူ၊ ကဲ ... ပြောတာ ကြာပါတယ်၊ ရှင့်ကားကို လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ရပ်လိုက်ပါ’

ကျွန်မက ကျွန်မ၏ ကားတံခါးကို ပြန်ဖွင့်မလို့ အလုပ်မှာ ပဲ ချစ်ကို

ကို ဆိုသူက ...

‘ပပဝတီ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဟာဗျာ ... ဒါမျိုးက မဖြစ်သင့်တာပဲလေ’

ချစ်ကိုကိုဆိုသူက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ကျွန်မကားနားရော
က်လာရင်းမှ ပြောသည် ။ သူ့မျက်နှာက ကျွန်မ တကယ်လုပ်မှာ ကို စိုးရိ
မ်ပုံပေါ်နေပါသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ပါဂျဲရီးကားတစ်စီးက ကျွန်မတို့ ရှိနေသော အနီးအ
နားမှာ ထိုးရပ်လိုက်သည် ။

ထိုးရပ်လိုက်သော ပါဂျဲရီးကားကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ စိတ်တော်တော်
ညစ်သွားပါသည် ။

‘ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုး’တာထက်
ပိုဆိုးသွားလို့ ဖြစ်ပါသည် ။

အမြဲတမ်း ကျွန်မကို ဖုန်းထဲကတစ်မျိုး၊ လူကိုယ်တိုင်တစ်မျိုး ကျွန်မ
ဆီကနေ အဖြေတောင်း ခံထားသော လှမြင့်ဦး ဖြစ်နေလို့ ပါ။ သူက ပို
တောင်ဆိုးပါသေးသည် ။ ကျွန်မ အိမ်ကနေ ဘယ်သွား မလဲ၊ ဘယ်နေ
ရာမှာ ရှိမလဲဆိုတာကို ပိုက်ဆံပေး စုံစမ်းခိုင်းသူတွေထဲမှ သတင်းပေးပို့
မှုကို အရယူပြီး ကျွန်မနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေသူ ဖြစ်သည်
။

မရှိသေစကား ပြောရလျှင် သွားရင်းလာရင်း ရေအိမ်တောင် မဝင်ရဲ
ပါ။

သင်း ရောက် လာပြီး အဖြေတောင်းမှာ စိုးလို့ ဖြစ်ပါသည် ။

အခုလည်း ဘယ်ကနေဘယ်လို သတင်းရသွားလဲ မသိ။

‘ပပဝတီ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဧကန္တ ပပဝတီ သွားမယ့်လမ်းခရီးမှာ အနှောင့်အယှက် တော့ ရှိပြီထင်ရဲ့ ၊ အသာနေ ... ကိုယ်ရှင်းပေးမယ်’

ရပ်ရင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲက မင်းသားက လူကြမ်းကိုကြည့်ပြီး ပြောသလိုမျိုး ချစ်ကိုကိုအား လှမြင့်ဦးက မကျေနပ်သည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်ရင်းမှ ကျွန်မကို ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ခင်ဗျားက ဘာရှင်းမှာ လဲ၊ အမှိုက်လား၊ ဒီတာဝန်ကို ခင်ဗျား ရှင်းစရာ မလိုဘူး၊ စည်ပင် သာယာ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းတွေက တာဝန်ယူထားတာပဲ’

‘ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ငါ့ကို ဘာထင်နေလို့လဲ၊ ဘုရားဂေါပကဥက္ကဋ္ဌ သားကွ၊ ငါ့မှာ ငါ့လုပ်ငန်းနဲ့ ငါ ရှိတယ်၊ ပပဝတီကို မင်း ဘာမှ နှောင့်ယှက်စရာ မလိုဘူး’

ကျွန်မ ခေါင်းတော်တော်ခြောက်သွားပါသည်။ ။ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ယောက်ျားတန်မယ့် စကားလုံးတွေ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် ပြောရင်းမှ လမ်းဘေးမှာ ရန်ဖြစ် ကြလျှင်ဖြင့် ခက်ရချည်ရဲ့ ။

ကျွန်မကိုယ်က မှားတာ။ ကားကို ကျွန်မ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ပြီး ချစ်ကိုကိုဆိုသည့် လူကို ဧည့် ထောက်ခံ ပြန်ပြောလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။

‘ဒါပဲ ပပဝတီရယ်၊ ပပဝတီနောက်က အရိပ်ပမာ တစ်ဖဝါးမှ မခွာလိုက်ပါတာ ဒါကြောင့်၊ နှောင့်ယှက်သူတွေ ပေါ်မှာ စိုးလို့ လှမြင့်ဦးဆိုတဲ့

လူတစ်ယောက်က ကိုယ်ရံတော်လုပ်ပါရစေလို့ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းခံတာ ပပဝတီ ပယ်ချတာ အခုတော့ သိပြီမဟုတ်လား’

လှမြင့်ဦးက ချစ်ကိုကိုရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ဖော်ပြီး ပြောနေပါသည်။ ။

ကျွန်မမှာ တော့ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားလို့ မရနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ‘ဆပ်ဖ်’ကားတစ်စီးက မတ်တတ်ရပ်နေသော လှမြင့်ဦးနှင့် ချစ်ကိုကိုတို့ ကို ပွတ်ဆွဲမလိုလုပ်ပြီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။

ချစ်ကိုကိုနှင့် လှမြင့်ဦးတို့ က ကြောက်လန့်တကြား ခုန်ရှောင်ရင်းမှ ထိုးရပ်လိုက်သော ‘ဆပ်ဖ်’ကားမောင်းသူကို ဒေါသတကြီးနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကျွန်မအဖို့ တော့ ‘ဆပ်ဖ်’ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အသားအရေနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ရွှေ့များ ဝတ်ဆင်ထားသော ‘ရှုတ်ခန်း’ကို မြင်ရသဖြင့် ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားပါသည်။ ။

သင်းကရော ဘာထူးလဲ။ ကျွန်မ ဖေဖေနှင့် လုပ်ငန်းချင်း လုပ်ကိုင်တာတူသဖြင့် ရင်းနှီး ခင်မင်သော အိန္ဒိယလူမျိုး ဦးယူဆွတ်၏ သားဖြစ်သူ ‘ရှုတ်ခန်း’ဆိုသော သူကလည်း ကျွန်မဆီက အဖြေတောင်းခံတာ ကျွန်မကို မြင်တိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဘယ်လိုပဲ ကျွန်မက ငြင်းငြင်း သင်းက ကုလားလေသံနှင့် ပြောပါသေးသည်။ ။ ‘တိုင်တစ်တိုင်တော့ နဲ့ပါများ ရင် နဲ့ ရသေးတာ၊ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကရော ဘာသားနဲ့ ထုထားတာလဲ’တဲ့။ ။ သင်းလိုလူမျိုးက ဖိနပ်ဆွဲ ပါးရိုက်ဖို့ ပဲ ကောင်း သည်။ ။

‘အာရေး ... ပပဝတီ၊ နာ့ကိုပြော၊ ဒီကောင်တွေ ဘာလာနှောင့်ယှက်

လဲ၊ နာလေ ဆီဒိုးနားမှာ တစ်ခုခုသွားစားဖို့ ထွက်လာတာ၊ ပပဝတီရဲ့ ကားကို တွေ့လို့ ၊ ဘာလဲ ဒီကောင်တွေ နှောင့်ယှက်နေ တာလား၊ မပူနဲ့ ... ငါရှင်းပေးမယ်၊ ဝမ်းနိုင်နိုင်ကို ဖုန်းဆက်ရင် ဒီကောင်တွေ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ’

ရင်ဘတ်မှာ ဆွဲထားသော သုံးကျပ်ခွဲသားခန့်ရှိမည့် ရွှေဆွဲကြိုးကို မပေါ်မှာ စိုးလို့ လား မသိ။

ရှုတ်ခန်းက အင်္ကျီကြယ်သီးနှစ်လုံးကို ချွတ်လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ထဲ ပါးစပ်ထဲ လေတွေ မှုတ် သွင်းနေသည် ။

‘ဝမ်းနိုင်နိုင်ကို ဖုန်းဆက်ရမှာ က မင်းကိုကွ၊ လူနှစ်ယောက် ရပ်နေတာ မင်း မမြင်ဘူး လား’

လှမြင့်ဦးက လေသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောရင်းက ရှုတ်ခန်း၏ အင်္ကျီလည်ပင်းစကို ကိုင် လိုက်သည် ။

‘နာအင်္ကျီစကို လွှတ်လိုက်၊ နင် နာ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် မစော်ကားနဲ့ ၊ ကုလားက နေပေမယ့် ဥပဒေကမနေဘူး၊ ပပဝတီဆိုတဲ့ နာ့ရွှေမင်းသမီးကို မထိနဲ့ ၊ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်၊ ကုလားမှာ အမေမွေးကတည်းက သတ္တိသွေးပါပြီးသား’

ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု အမြန်ချလိုက်ပါသည် ။
ဆုံးဖြတ်ချက်မချလို့ က မဖြစ်။

နောက်ထပ် ကျွန်မကို ပိုးပန်းနေသူတွေ ထပ်ရောက်လာလျှင် ပိုဆိုးတော့မည်။

‘ဒီမှာ ရှင်တို့ သုံးယောက် ကျွန်မကွယ်ရာမှာ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ သတ်ပဲ သတ်သတ်၊ နပန်းပဲ လုံးလုံး၊ ဒီတစ်ခါ ကျွန်မနောက်က ရှင်တို့ ကားတွေ

ကပ်ပါလာရင်တော့ နီးစပ်ရာ ရဲစခန်းထဲဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်
ပစ်မယ်၊ ပပဝတီတဲ့ ၊ ဘာမှတ်လဲ၊ ဘုရားဟောထဲက ပပဝတီ မဟုတ်
ဘူး ၊ တတိယလှိုင်းခေတ်ရဲ့ ပပဝတီဆိုတာ မှတ်ထား’

ကျွန်မလည်း ပြောချင်ရာကို ပြောထည့်လိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ဆွဲဖွ
င့်ပြီး ကားကို ထိုသုံး ယောက်နားကနေ မောင်းထွက်ပစ်လိုက်သည် ။
ကျန်ခဲ့သည့်သုံးယောက်တော့ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ မသိ။

ဘောက်ထော်က ကျွန်မ နေထိုင်သည့်အိမ် ရောက်လျှင်တော့ ဖေဖေ
နှင့် မေမေကို ဒီနေ့ကိစ္စ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရပါဦးမည်။

‘အင်း ... သမီးကိစ္စကတော့ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ဖေ
ဖေတော့ တစ်ခုခုစီစဉ် ရတော့မယ်’

အိမ်ကို ကျွန်မ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဒီနေ့ဖြစ်သည့်ကိစ္စကို ဖေဖေ
နှင့် မေမေကို ပြောပြတော့ နှစ်ဦးစလုံး အတော်စိတ်ပူလာပါသည် ။

‘ဒီတော့ ကိုလွင်က သမီးကိစ္စကို ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်သလဲ၊
ခင့်ကိုလည်း ပြောပါဦး’

မေမေက ဖေဖေမျက်နှာကို အားကိုးတကြီးကြည့်ရင်းမှ မေးပါသည်

။

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲဆိုတော့ သမီးရဲ့ အနားမှာ သမီးသွားလေရာ

ကားမောင်းပို့ဖို့ ဒရိုင်ဘာ ကောင်းကောင်း တစ်ယောက် ရှာရမှာ ပေါ့၊
ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ ရဲ့ အိမ်ခြံဗဟိရကိစ္စကို တာဝန်ယူမယ့် သူမျိုးလည်း
ဖြစ်တာမျိုးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ် စဉ်းစားပါဦးမယ်၊ ဒီရက်ထဲ ကိုယ်တို့ အစုရှ
ယ်ယာဝင်ထား တဲ့ လုပ်ငန်းတွေအတွက် အစည်းအဝေး ရှိသေးတယ်၊
ကိုယ် စီစဉ်ပါ့မယ်’

ဖေဖေအစီအစဉ်ကို မေမေက မကန့်ကွက်ပါ။

ကျွန်မကတော့ ပြောမိတာတောင် မှားသွားပြီလားလို့ ။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း သွားရ လာရတာကမှ တော်
ပါသေးရဲ့ ။

အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမည်မသိ။
